

[Hanne Andersen]

Det kan ikke redde egnsteatrene, at man i enkeltområder skulle spare på det.

Men dér, hvor folk bor, må de have teatrene.

(Kort bemærkning).

Povl Brøndsted (V):

Til fru Ingerlise Køfoed: Jeg synes, at det er en god idé, at når man fra kommunal eller regional side har nogle gode forslag og ideer, kan man også få høj kvalitet. Dér vil man altså få yderligere tilskud af de fælles statslige midler. Jeg synes ikke, at det på nogen måde behøver at hedde censur eller noget i den retning.

Til fru Hanne Andersen: Lovforslaget tilsigter netop en spredning i stedet for den koncentration, vi har haft. Det er rigtigt nok, at det er dér, hvor der har været flest mennesker, 20 af de 30 egnsteatre har ligget, man det er altså også dér, man har det bedste betalingsgrundlag. Jeg tror derfor, det er en rigtig tankegang, at det ikke stadig skal være de områder, der skal have de største tilskud, fordi det er så væsentligt, at vi har tilbud over hele landet. Jeg synes ikke, det er rigtigt at sige, at de skal have flere penge dér, hvor der er et betalingsdygtigt befolkningsgrundlag, end dér, hvor man har knap så betalingsdygtigt et befolkningsgrundlag.

Derfor synes jeg, det er rigtigt, at de 10, der ligger uden for de nævnte amtsområder, foreløbig skal have en chance for at kunne blive ved. De 20 andre har et bedre grundlag, hvis de har kvalitet.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Hr. Povl Brøndsted påstod, at dér, hvor man havde egnsteatre, i hvert fald dér, hvor de 20 lå, havde man et godt betalingsgrundlag. Det har vi ofte diskuteret i forbindelse med andre forslag, og det kan vist tilbagevises.

Betalingsgrundlaget i de områder er ikke noget at råbe hurra for. Beskatningen kender vi. I hvert fald fra et af områderne ved jeg, at 5,5 mio. kr. sendes til det øvrige land, samtidig med at man skaffer 53 kr. pr. indbygger til teatertilbud. Det er ganske udmærket, og derfor synes jeg, at med den villighed, man har, selv om man begynder at grynte lidt, til også at hjælpe det øvrige land, er det er overgreb, og betalingsgrundlaget kan der ikke henvises til.

Glistrup (FP):

Den socialdemokratiske ordfører udtrykte også 100 pct. Fremskridtspartiets vigtigste budskab under denne behandling, da hun konkluderede sit indlæg i de to setninger: Vi afviser ministerens forslag, men vi kommer til en forhandling, hvis vi bliver indbudt til en sådan. Det er, hvad Fremskridtspartiet har at sige i dag.

Det lille lovforslag nr. L 199 har bestemt ikke Fremskridtspartiets sympati, men det skal jeg ikke her forfølge nærmere, for dels har vi redegjort for en meget stor del af vore principielle betænkeligheder mod dette forslag i de udførlige bemærkninger, hvormed vi ledsagede vort beslutningsforslag nr. B 66 af 17. december 1987, og dér kan man læse det, og dels er det i hvert tilfælde sammenlignet med lovforslag nr. L 198 kun en meget lille ting, så kan vi i øvrigt nå frem til et forlig med regeringen i denne sag, kan vi selvfølgelig også finde en ordening, som kan godkendes og følge med i købet vedrørende udformningen af lovforslag nr. L 199.

Derfor samler interessen sig ganske naturligt om, hvordan det ligger med lovforslag nr. L 198. Vi er godt klar over, at så længe dette land endnu lider under den ulykke, at Fremskridtspartiet kun har 16 og ikke 96 mandater i Folketinget, får vi ikke udformet teaterloven, sådan som Fremskridtspartiet gerne ville udforme den. Når jeg derfor dvæler lidt ved Fremskridtspartiets hovedsynspunkter, så er det ikke, fordi jeg forventer, at en forhandling med regeringen, som jeg håber bliver resultatet af denne behandling i dag, vil indebære, at Fremskridtspartiets synspunkter fuldt ud bliver taget til følge, men det er lige så rart at vide, hvad der er det ideologiske, praktiske, finanspolitiske, kulturpolitiske udgangspunkt for dem, som man forhåbentlig skal til at forhandle med, sådan at man i videst muligt omfang, som man gør under en god forhandling, kan tage så vidtgående hensyn, som man nu mener at kunne tillade, og som de parlamentariske mandatforhold tilsiger, til sine forhandlingspartnere.

Det er faktisk Fremskridtspartiets reaktion, når vi ser et forslag til en teaterlov, at sige – jeg er lige ved at sige som drengen i Kejserens Nye Klæder – Hvad skal vi med en teaterlov? Hvorfor i alverden er teater noget, som skal lovreguleres? Er der noget, som meget gerne skulle opstå sprudlende, skabende og visionært hos